

Тетвортото действие, трета картина,

Ами

ако не ми поддѣствува смѣта?
Ако аз бѣда зтре сутринта
свѣтла на Тарис? Не, не, не! — Ето
къмъ ще ме спаси!

(Слага камата до себе си.)

Три мек бѣди!

Ами ако в стѣклото е отрова?

Ако е пожелал да ме поуби
и кравиет минае, и кравиет сам
от тая брак — венча ни той с Ралео?

Боя се да не ми стаа отрова.

Не, невъзможно: мой е свет ковек!

Не мисли да приема тая мисли!

Ами ако преди да дойде там

да ме освободи Ралео, в гроба
сама се аз събудя? — Страхек слугай!

Наверно бия се задушима там,

наверно бия удрена в тая гроб,

където не прониква светли въз,

преди да дойде моят скъп Ралео?

Или ако остана жива аз

както добро за мене? — Терна мисли

за тълмина и свѣрт ме навѣства,

за тая иракна гробница — тамъ вето

от талкова столетия почиват

остатките на моите деди;

тамъ вето крвав вие или в своя

савад Плибали, едва погребан; тамъ,

където, казват, пощем бродят сенки

силъ златни, да възми бѣдѣта всички